

[Niels Westerby.]

kun til De Forenede Stater, men af råd til begge sider med henblik på en afslutning af denne tragiske konflikt; derved gavner man afviklingen af denne konflikt bedst.

Med hensyn til det indenrigspolitiske afsnit har det slået mig i statsministerens redegørelse, at der vel nok er et svælg imellem de gode ønsker og så det, der rent praktisk ligger i selve talen. Der blev udtrykt gode ønsker for erhvervslivet og vilje til at samarbejde med erhvervslivet, men med hensyn til den sympati, der her kom til udtryk, var det, ligesom statsministeren ikke havde noget at have denne sympati i. Der var jo ikke noget konkret, og regeringen bør se i øjnene, at der i erhvervskredse hersker frygt for det politiske flertal, der råder herinde i folketinget, at der er en kendelig nervøsitet over for den økonomiske udvikling her i landet med valutatab, højt prisniveau, vanskelighed ved at finansiere den erhvervsaktivitet, som de enkelte virksomheder har, og dertil følger sig jo mange lønmodtageres meget store ængstelse for, om der ikke kommer til at ligge en betydelig arbejdsløshed forude. Jeg tror, at det høje ting og regeringen gør klogt i at se denne mulighed, denne jeg havde nær sagt frygtelige mulighed, meget alvorligt i øjnene som noget, der kan overraske os hurtigere, end de fleste af os tror.

Jeg vil gerne hertil føje, at når erhvervslivets trivsel i øjeblikket ikke er så god, presset af den rekordhøje rente, presset af et stigende prisniveau, presset af vanskelige afsætningsmuligheder på vore udenlandske hovedmarkeder, så er situationen den, at der bør gøres noget, og der bør gøres noget nu for at prøve på at sætte hjulene noget mere i sving i dansk erhvervsliv. Naturligvis må efterspørgselspresset holdes nede, således at vi ikke kommer ind i en skæv økonomisk udvikling, og vi vil da i høj grad mane regeringen til at fastholde en stram finanspolitik. I foråret gav vi udtryk for, at den burde være noget strammere end det; regeringen havde givet udtryk for i den politik, der dengang blev lagt frem; men vi vil i alt fald sige, at den skal være så stram, som tilfældet er i øjeblikket. Derimod vil der være en god grund til at lempe på pengepolitikken. Finanspolitikken begrænser forbruget og hjælper med til, at der åbnes

mulighed for at investere i fremtidens udvikling. Men der bør holdes igen, der bør slækkes på pengepolitikken. Der er mange virksomheder, som ikke har de fornødne penge at arbejde med, som ikke er i stand til at udnytte de chancer, der er. Jeg ved godt, at pengepolitikken i første række er Nationalbankens ansvar, men råd fra regeringens og folketingets side kan vel også komme ind i billedet her. Det er jo heller ikke sådan, at Nationalbanken altid holder sig tilbage med at bede om bistand fra regeringens og folketingets side. Jeg tror, at det vil være rigtigt nu at slække på kreditstramningen over for banker og sparekasser, således at disse banker og sparekasser kan hjælpe erhvervslivet med at finansiere sin virksomhed og dermed skabe forudsætninger for at fastholde en høj beskæftigelse. Jeg vil gerne høre finansministerens eller statsministerens mening herom.

Jeg tror også, det vil være meget klogt af regeringen at gøre om på afskrivningsreglerne igen. Føringelsen af afskrivningsreglerne blev jo netop det tegn, man så på, at der nu ikke længere var så erhvervsvenlig en politik til stede, som tilfældet havde været for nogle år siden. Jeg tror, man skal føre afskrivningsreglerne tilbage til deres oprindelige skikkelse, inden socialdemokratiet og SF tog fat på at ændre dem. At disse afskrivningsregler ikke har den helt korrekte og gode udformning, det ved jeg godt, men dette at føre dem tilbage til deres oprindelige skikkelse vil give tinget og regeringen gode muligheder for at forberede en virkelig afskrivningsreform, der på længere sigt på den ene side vil kunne være en stimulans for erhvervslivet og beskæftigelsen og på den anden side sikre, at der ikke sker misbrug fra forskellig side ved afskrivninger, der kun er dikteret af skattemæssige hensyn.

Jeg lagde naturligvis mærke til regeringens mange tanker med hensyn til offentlig virksomhed. Der skimtes 40 timers arbejdsuge og 4 ugers ferie, og det er naturligvis goder, som alle kan ønske føres ud i livet, men derudover var der jo også en række andre principielle ønsker: principbeslutning om 10 års undervisningspligt, principbeslutning om Store-Bæltsbro, om storlufthavn ved København, om udvidelse af ungdommens uddannelsesfond, om forhøjelse